

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S.S., s.r.o.**, so sídlom v S., IČO : X., proti povinnému **Doc. Ing. B. B., CSc.**, bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. Ing. P. H., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v K., **o vymoženie 961,19 €**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 48 Er 4023/2008, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. októbra 2010 sp. zn. 11 CoE 23/2010, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenému nepriznáva právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II (ďalej len „exekučný súd“) uznesením z 2. júla 2009 č.k. 48 Er 4023/2008-45 zamietol námietky povinného proti exekúcii vedenej súdnym exekútorom JUDr. J. K. pod sp. zn. EX 229/2008. Súd pri posudzovaní námietok povinného vychádzal z ustanovenia § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej iba „EP“) a § 42 ods. 1, § 57 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), pričom konštatoval, že v danom prípade 14 dňová lehota na podanie námietok proti exekúcii začala plynúť dňa 16. decembra 2008 a uplynula dňa 29. decembra 2008, ktorý bol riadnym pracovným dňom (utorok). Povinný podal námietky proti exekúcii na exekútorskom úrade osobne až dňa 8. januára 2008, t.j. po uplynutí zákonnej lehoty. V odôvodnení svojho rozhodnutia tiež uviedol, že na námietky povinného proti exekúcii, ktoré boli doručené na exekútorský úrad elektronickými prostriedkami - e-mailom dňa 26. decembra 2008 neprihliadol, nakoľko tieto v zákonnej trojdňovej lehote neboli písomne doplnené (§ 42 ods. 1 O.s.p.).

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 29. októbra 2010 sp. zn. 11 CoE 23/2010 odvolanie povinného odmietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, nakoľko podľa ustanovenia § 50 ods. 4 EP je odvolanie prípustné len proti rozhodnutiu, ktorým sa námietkam vyhovel. V predmetnej veci nejde o takéto rozhodnutie a preto bolo odvolanie proti napadnutému uzneseniu potrebné odmietnuť ako neprípustné.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu povinný podal dovolanie. Žiadal, aby dovolací súd zrušil uznesenia odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa a námietkam vyhovel, prípadne vec vrátil súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie o jeho námietkach. Na odôvodnenie svojho opravného prostriedku predovšetkým uviedol, že námietky podal včas. Vyčíta odvolaciemu súdu, že si bez ďalšieho osvojil záver exekučného súdu, že námietky podal oneskorene. Podľa povinného trpí rozhodnutie odvolacieho súdu aj vnútorným rozporom; odvolací súd na jednej strane „zamietol“ jeho odvolanie, na druhej strane však pripomína exekučnému súdu, že bude jeho povinnosťou rozhodnúť o jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Povinný v ďalšom namieta, že „konajúce súdy prehliadli, že exekučný titul je neplatný“, keďže oprávnený G. a rovnako jeho právny nástupca S.S., a.s., zanikli výmazom z obchodného registra pred vydaním „pôvodného rozhodnutia“. Označenie S., s.r.o., za oprávneného „je zavádzajúce“, lebo tento subjekt nie je právnym nástupcom S., a.s. Tvrdí, že konanie súdov je z tohto dôvodu postihnuté vadou podľa § 237 písm. b/ a c/O.s.p.

Oprávnený vo vyjadrení k dovolaniu povinného uviedol, že súdy nižších stupňov sa správne vypořádali s námietkami povinného proti exekúcii. Procesný návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie povinného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa b/ odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie povinného, nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. preto prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písm. a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka a riadneho zastúpenia účastníka bez procesnej spôsobilosti, prekážku právoplatne rozhodnutej veci alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Dovolací súd ale nezistil, že by konanie odvolacieho súdu bolo takými vadami postihnuté.

Pokiaľ povinný odôvodňuje svoje dovolanie dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 237 písm. b/ a c/ O.s.p., robí tak neodôvodnene.

Podľa ustanovenia § 237 písm. b/ a c/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, resp. ak účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený.

Povinný vyvodzuje tieto vady konania súdu z toho, že „exekučný titul je neplatný“, keďže „oprávnený“ G. a rovnako jeho právny nástupca S.S., a.s., zanikli výmazom z obchodného registra a označenie S., s.r.o., za oprávneného „je zavádzajúce“, lebo tento subjekt nie je právnym nástupcom S., a.s. Z takejto argumentácie povinného je zrejmé, že si neuvedomuje rozdiel medzi vecnou legitimáciou a spôsobilosťou byť účastníkom konania, najmä to, že z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty dovolacieho dôvodu uvedeného v § 237 písm. b/ O.s.p. nie je rozhodujúci vzťah vyplývajúci z hmotného práva, ale otázka spôsobilosti byť účastníkom konania, ktorú kategóriu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 19 tak, že spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Je teda zrejmé, že predpokladom byť účastníkom konania je hmotnoprávna subjektivita vo význame mať práva a povinnosti. Podľa § 18 ods. 1 Obč. zák. spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby. Právnickými osobami podľa § 18 ods. 2 písm. a/ Obč. zák. sú aj združenia fyzických alebo právnických osôb, akým subjektom oprávnený, obchodná spoločnosť, nepochybne je. Konanie súdov nižších stupňov preto nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. b/O.s.p.

K predmetnej námietke povinného dovolací súd okrem toho poznamenáva, že nositeľom práva z rozhodnutia, splnenia ktorého sa exekúciou oprávnený domáha, sú nepochybne S.S., s.r.o., S. [porovnaj uznesenie Okresného súdu Košice II z 26. februára 2007 č.k.31 Cb 1049/2000-143, ktorým bol opravený jeho rozsudok zo 7. júna 2006 č.k. 31 Cb 1049/2000-110 (exekučný titul)]. Pokiaľ povinný v dovolaní tiež tvrdí, že „konajúce súdy prehliadli, že exekučný titul je neplatný“, keďže G. a rovnako jeho právny nástupca S.S., a.s., zanikli výmazom z obchodného registra pred vydaním „pôvodného rozhodnutia“, dovolací súd tiež poukazuje na to, že z podstaty exekučného konania vyplýva, že existencia práva a tomu zodpovedajúcej povinnosti musí byť najprv určená rozhodnutím príslušného štátu orgánu alebo iným zákonom stanoveným spôsobom. Z toho dôvodu je nutné, aby

všetko, čo je potrebné pre určenie práva, bolo vykonané v konaní o veci samej (v tzv. základnom konaní). V konaní o vymoženie takto určeného práva (v exekučnom konaní) je potom možné prihliadnuť už iba na to, čo sa udialo po vydaní exekučného titulu. Okolnosti majúce za následok zánik práva, ktoré nastali pred vydaním titulu, zákon umožňuje uplatniť len v konaní vo veci samej (v tzv. základnom konaní) a spôsobom na to určeným. Ich relevancia sa dovŕšuje vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stáva podkladom pre exekúciu (porovnaj napr. R 47/1970). I ustanovenie § 50 ods. 1 Exekučného poriadku kategoricky ustanovuje, že povinný môže vzniesť proti exekúcii námietky vtedy, ak *po vzniku* exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jej vymáhateľnosti.

Pokiaľ povinný odôvodňuje svoje dovolanie aj vadou podľa § 237 písm. c/ O.s.p. (účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený), dovolací súd poznamenáva, že podľa § 20 O.s.p. každý môže pred súdom ako účastník samostatne konať (procesná spôsobilosť) v tom rozsahu, v akom má spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti. Ako vyplýva z ustanovenia § 19a ods. 1 Občianskeho zákonníka pokiaľ zákon neustanoví inak, má právnická osoba plnú spôsobilosť nadobúdať práva a povinnosti. Procesná spôsobilosť je jednou z hlavných podmienok civilného procesu. Právnické osoby a štát ju majú bez ďalšieho; preto vo vzťahu k týmto subjektom nemôže vzniknúť jej nedostatok (nedostatok procesnej spôsobilosti sa môže reálne vyskytnúť na strane fyzickej osoby ako účastníka alebo jeho zákonného zástupcu). Preto je námietka dovolateľa o existencii vady podľa ustanovenia § 237 písm. c/ O.s.p. neopodstatnená.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd ďalej osobitne zamerl na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím je napr. uznesenie, ktorým odvolací súd

nesprávne odmietne odvolanie ako oneskorené podané (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 23, ročník 1994). O taký prípad ide aj vtedy, ak odvolací súd odmietne odvolanie z dôvodu, že odvolanie nie je prípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), hoci pre tento záver neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 201, veta prvá O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia zásadne platí, že každé rozhodnutie súdu prvého stupňa možno napadnúť odvolaním za predpokladu, že v konkrétnej veci zákon podanie odvolania nevyklučuje.

Podľa § 202 ods. 2 O.s.p. odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona³¹⁾, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona. V poznámke³¹⁾ je uvedený zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).

V prípade rozhodnutia vydaného v exekučnom konaní podľa EP teda zásadne proti uzneseniu vydanému v tomto konaní odvolanie nie je prípustné. Takéto uznesenie súdu prvého stupňa možno odvolaním napadnúť len vtedy, ak je v EP výslovne ustanovené, že sa odvolanie proti nemu pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolanie povinného smerovalo proti uzneseniu exekučného súdu, ktorým zamietol námietky povinného proti exekúcii. Exekučný poriadok ale nemá ustanovenie, v ktorom by sa výslovne uvádzala prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu exekučného súdu. Ustanovenie § 50 ods. 4 Exekučného poriadku stanovuje prípustnosť dovolania len proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel námietkam, o ktorý prípad v danej veci nejde. Záver odvolacieho súdu o existencii zákonného dôvodu, pre ktorý nebolo možné pristúpiť k vecnému preskúmaniu odvolania podaného povinným, ale ho treba podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietnuť, je preto správny. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd odmietnutím odvolania povinnému neodňal možnosť konať pred súdom. Prípustnosť dovolania z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. tak, ako to tvrdil dovolateľ, preto nemožno vyvodiť.

Dovolací súd nepovažuje za náležitú námietku povinného, že dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu trpia vnútorným rozporom, keď odvolací súd na jednej strane „zamietol“ (správne „odmietol“) jeho odvolanie, na druhej strane však pripomína súdu prvého stupňa, že bude jeho povinnosťou rozhodnúť o jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Námietky povinného proti exekúcii, o ktorých bolo rozhodnuté v preskúvanom konaní, a návrh na zastavenie exekúcie, sú samostatnými inštitútmi procesnej obrany povinného, o ktorých sa rozhoduje v rôznych štádiách konania osobitne.

Vzhľadom na to, že dovolanie povinného proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však oprávnenému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. mája 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová